

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.— Ἀριθ. 42

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 321)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.
ΤΙ ΠΟΙΗΤΕΟΝ;

Καὶ τώρα ἐκ τοῦ Ἀ λ β ρ α ν ο υ
μας δὲν ἀπέμενε τίποτε, — οὔτε μία σάνις !. . Ἐνῶ πρὸ μίᾳ στιγμῆς εὐρίσκειτο ἐκατὸν πόδας ὑψηλότερα τῆς θαλάσσης, αἶφνης εὐρέθη εἰς βάθος πεντακοσίων ποδῶν, ὑπὸ τὴν θάλασσαν. . .

Πρὸ τοῦ μεγέθους τῆς καταστροφῆς, ἀπεμείναμεν κατὰπληκτοί, ἐνεοί... Δὲν ἠδυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ἀκόμη τοὺς ἰδίους μας ὀφθαλμούς... Οὔτε μία κραυγὴ, οὔτε ἐν κίνημα !. . Μᾶς κατέλαβε μία ἐκλυσίς καὶ ἐμέναμεν εἰς τὰς θέσεις μας ἀκίνητοι, καρφωμένοι εἰς τὸ παγωμένον ἔδαφος... Μόνον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Τζέμ Βέστ εἶδα νὰ πίπτουν δύο δάκρυα. Ναί, ὁ τὸσον ψυχρὸς καὶ ἀπαθὴς αὐτὸς ἄνθρωπος ἐκλαυσεν ! Ὁ Ἀ λ β ρ α ν ο ς, τὸν ὁποῖον ἡγάπα τὸσον, ἐχάθη. Καὶ μαζί του ἐχάθησαν δύο ἐκ τῶν πιστοτέρων ἀνδρῶν μας, ὁ Ρογήρος καὶ ὁ Γρατιάνος, παρασυρθέντες εἰς τὴν ἄβυσσον. Ὑπῆρχε καὶ τρίτον θῦμα, ὁ Ἀμερικανὸς ἐκεῖνος, εἰς ἐκ τῶν τῆς Φαλκλάνδης, τὸν ὁποῖον συνέτριψε διερχομένη ἡ γολέττα, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἀπέμενε πλέον εἰμὴ ἄμορφος μάζα ἐν μέσῳ λίμνης αἵματος. . . Φεῦ ! ἡ τύχη ἡ ὁποία εἶχε δειχθῇ πρὸς ἡμᾶς τὸσον εὖνους μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ Ἀ λ β ρ α ν ο ς ἀπεσπᾶσθη ἐκ τοῦ στοιχείου του, μᾶς ἐπληττε τώρα διὰ φοβερῶν καὶ ἀλλεπαλλή-

λων πληγμάτων. Καὶ ἐξ ὧλων, τὸ τελευταῖον τοῦτο δὲν ἦτο τὸ φοβερώτερον; δὲν ἦτο πληγμὰ θανάσιμον;

Τὴν πρώτην σιγὴν διεδέχθη μετ' ὀλίγον θορυβώδης συναυλία φωνῶν, κραυγῶν ἀπελπισίας, τὴν ὁποίαν ἐδικαιολόγει ἡ ἀνεπανόρθωτος συμφορὰ. Ἐκαστος βεβαίως θὰ ἐπροτίμα νὰ εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ Ἀ λ β ρ α ν ο υ καθ' ἣν στιγμὴν κατεκρημνίζετο. Οὕτω τοῦλάχιστον τὰ βάσανα ὧλων θὰ ἐτελείωναν διαμιάς, ὅπως τοῦ Ρογήρου καὶ τοῦ Γρατιάνου. Καὶ αὕτη θὰ ἦτο ἡ μόνη λύσις, ἡ ὁ-

ποία θὰ ἤρμοζεν εἰς τὸσον ἄφρονά, εἰς τὸσω παράτολμον ἐπιχείρησιν !

Ἐπὶ τέλους τὸ ἐνστικτὸν τῆς αὐτοσυντηρησίας ὑπερίσχυσε. Καὶ ἐκτὸς τοῦ Χήρνε, ὁ ὁποῖος, παράμερξ, ἐπέμενε σιωπῶν, οἱ σύντροφοί του ἀνέκραξαν :

— Ὕστη βάρκα !. . Ὕστη βάρκα !. .

Δὲν ἐκρατοῦντο πλέον ἡ ἀπόγνωσης τοὺς παρέφερεν. Καὶ ὤρμησαν ὡς τρελοὶ πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε φυλαχθῇ ἡ μόνη μας λέμβος, ἡ μικρά, ἡ ἀνεπαρκὴς διὰ τὸσους ἀνθρώπους.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καὶ ὁ Τζέμ

Βέστ ἔτρεξαν νὰ τοὺς ἀναχατίσουν. Μαζί των ἔτρεξα καὶ ἐγώ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ναυκλήρου. Ἡμεῖθ ἀπλισμένοι καὶ ἀποφασισμένοι νὰ κάμωμεν χρῆσιν τῶν ὀπλῶν μας. Ἐπρεπεν ἐπὶ πάσῃ θυσίᾳ νὰ σώσωμεν τὴν λέμβον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν παραφόρων ἐκείνων. Δὲν ἀνῆκεν εἰς τινὰς μόνον ἦτο κτῆμα καὶ σωτηρία ὧλων ἡμῶν !

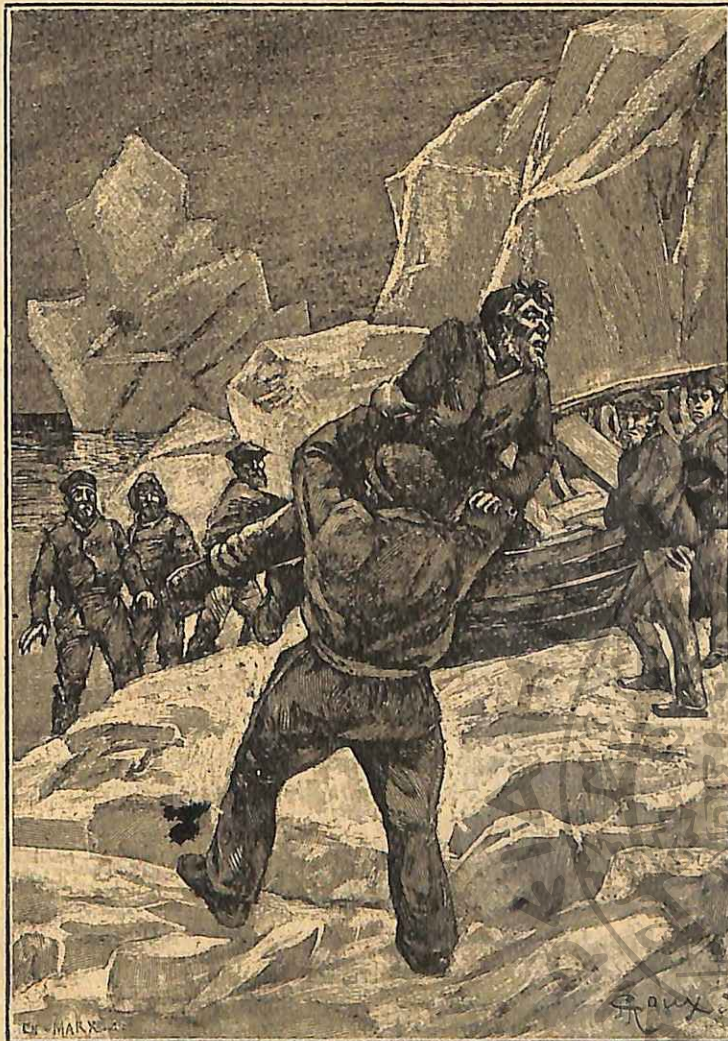
— Ναῦται, ὀπίσω !. . ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος.

— Ὅπισω, εἰδεμὴ πυροβολοῦμεν κατὰ τοῦ πρώτου, ποῦ θὰ προχωρήσῃ ἀκόμη ἐν βῆμα !. . εἶπεν ὁ Τζέμ Βέστ.

Καὶ οἱ δύο τοὺς ἠπειλοῦν προτείνοντες τὰ πιστόλιά των. Ὁ ναυκλῆρος διηύθυνε κατ' ἐπάνω των τὸ τυφέκιόν του. Ἐγὼ ἐκράτουν τὴν καραβίαν μου, ἑτοιμος νὰ σκοπεύσω. . .

Ἄλλ' εἰς μάτην ! Τίποτε δὲν ἤκουον αἱ ἐκφρονες ἐκεῖνοι· καὶ καθ' ἣν στιγμὴν εἰς ἐξ αὐτῶν διεσκέλιζε τὸν τελευταῖον βράχον, ἐπεσε, βληθεὶς ὑπὸ τῆς σφαίρας τοῦ ὑποπλοίαρχου. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ κρατηθῇ, καὶ ὀλισθήσας διὰ τῆς κλιτύος, ἐχάθη εἰς τὴν ἄβυσσον.

Τὸ παράδειγμα τῆς ταχείας καὶ δικαίας ταύτης τιμωρίας δὲν ἐσυνέτισε τοὺς ἄλλους.

« Ἠρπασε τὸν αὐθαδέστερον ἀπὸ τὴν μέσην, τὸν ἐσέκλωσε καὶ τὸν ἐτίναξε δέκα βήματα μακράν... » (Σελ. 330, στήλ. α'.)

Ἐπέμενον νὰ ἐκτελέσουν τὸν σκοπὸν τῶν καὶ μολοντί ὁ Χῆρνε, ἀκίνητος εἰς ἀπόστασιν δλίγων βημάτων, εἰσέβητο ἐντελῶς ἀμέτοχος τῆς στάσεως, οἱ ὁπαδοὶ τοῦ ἐπροχώρουν. . . Παρετήρησα μάλιστα ὅτι καὶ οἱ παλαιοὶ ναῦται, ὁ Χάρδης, ὁ Μαρτίνος Χόλτ, ὁ Φράνσης, ὁ Μπούρης καὶ ὁ Στέρν, ἐδίσταζον ἀκόμη νὰ ταχθοῦν μετὰ τὸ μέρος μας.

Ἄλλ' ὅχι, δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀγῶνισαμεν νὰ καταλάβουν τὴν λέμβον, νὰ τὴν καθελκύσουν, νὰ ἐπιβιβασθοῦν αὐτοί, δέκα ἢ δώδεκα, καὶ νὰ μας ἀφήσουν τοὺς ἄλλους ἐπὶ τοῦ ὀγκοπάγου. Καὶ ἐνῶ, εἰς τὸ ἐσχατὸν ὄριον τῆς ἀπογνώσεως, ἀνίστασθαι πρὸς τὸν κίνδυνον, κωφοὶ πρὸς τὰς ἀπειλάς, οἱ στασιασταὶ ἐπλησίαζαν νὰ φθάσουν τὴν λέμβον, δεύτερος πυροβολισμός, ριφθεὶς ὑπὸ τοῦ ναυκλήρου, κατέρριψεν ἕνα νεκρόν.

Τότε, πρὸ τῆς λέμβου, ἐνεφανίσθη εἰς ἄνθρωπος.

Ἦτο ὁ Δίρκ Πέτερς, ὁ ὁποῖος εἶχε φθάσῃ διὰ τῆς ἀντιθέτου κλιτύος. Ἀπέθεσε τὴν μίξν ἐκ τῶν πελωρίων χειρῶν του ἐπὶ τῆς πρύρας, καὶ διὰ τῆς ἀλλῆς ἐνευσεν εἰς τοὺς ναύτας νὰ πομακρυνθοῦν.

Δὲν ἦτο πλέον ἀνάγκη νὰ κάμωμεν χρῆσιν τῶν ὀπλων μας. Μόνος ὁ Δίρκ Πέτερς ἦτο ἀρκετὸς νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν λέμβον.

Καὶ τῶντι, ἐνῶ πέντε ἢ ἕξ ναῦται ἐπροχώρουν, ὁ μιγάς ὤρμησεν ἐναντίον τῶν, ἤρπασε τὸν αὐθαδέστερον ἀπὸ τὴν μέσην, τὸν ἐσήκωσε καὶ τὸν ἐτίναξε δέκα βήματα μακρὰν. Δὲν εὔρε μέρος διὰ νὰ κρατηθῇ, καὶ ὁ δυστυχισμένος ἐκείνος θὰ ἐκατρακυλοῦσεν ἕως τὴν θάλασσαν, ἐὰν ὁ Χῆρνε δὲν ἐπρόφθανε νὰ τὸν σταματήσῃ.

Διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ μιγάδος, ἡ στάσις κατεστάλη διαμιᾶς. Ἄλλως τε εἶχαμεν φθάσῃ καὶ ἡμεῖς πλησίον τῆς λέμβου, μετὰ τῶν παλαιῶν ναυτῶν, ὁ δισταγμὸς τῶν ὁποίων δὲν διήρκεσε πολὺ.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ, εἰς ἄκρον ἐξωργισμένος, ἐπροχώρησεν ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ Τζέμ Βέστ, τοῦ πάντοτε ἀπαθοῦς. Πρὸς στιγμὴν ἡ γλῶσσά του ἐδεσμεύθη ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐξεφράζον ὅτι τὸ στόμα του δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ. Τέλος, διὰ φωνῆς τρομερᾶς :

— Ἐπρεπε νὰ σας μεταχειρισθῶ ὡς κακούργους, ἀνέκραξεν ἄλλὰ σας συγχωρῶ ὡς παράφρονες !.. Αὕτῃ ἡ λέμβος δὲν ἀνήκει εἰς κανένα, ἀνήκει εἰς ὅλους. Εἶνε τώρα τὸ μόνον μέσον σωτηρίας, καὶ σὲς ἠθελήσατε νὰ τὸ ἀρπάξετε. Καὶ μετὰ τί δικαιώμα ; . . Σὰς τὸ λέγω διὰ τελευταίαν φοράν καὶ συλλογισθῆτέ το καλὰ. Ἡ λέμβος τοῦ Ἀλβέρτου, εἶνε αὐτὸς ὁ Ἀλβέρτος.

ν ο ς ! Εἶμαι ὁ πλοίαρχός σου, καὶ δυστυχία εἰς ἐκεῖνον ποῦ δὲν θὰ με ὑπακούσῃ ! . . Τώρα ἐπιστρέψατε ὅλοι εἰς τὰς σκηνάς ! Σὺ, Δίρκ Πέτερς, μείνε ἐδῶ !

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ὁ μιγάς ἐκίνησε τὴν ὑπερμεγέθη κεφαλὴν του καὶ ἐγκαθιδρύθη εἰς τὴν θέσιν του.

Ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιστάσεως, τὸ πλήρωμα ἐπανήλθεν εἰς τὸ ὁροπέδιον. Ἄλλοι ἐξηπλώθησαν εἰς τὰς στρωμάς τῶν, ἄλλοι διεσάρησαν εἰς τὰ πέριξ. Ὁ Χῆρνε δὲν ἐσπευσε νὰ ἐνωθῇ μετ' αὐτῶν, οὔτε νὰ πλησιάσῃ τὸν Μαρτίνον Χόλτ. Ἐπέμενε νὰ φαίνεται ξένος πρὸς τὰ γινόμενα.

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως, συνεκροτήθη συμβούλιον περὶ τοῦ πρακτεῖου, μετὰ δὲ τοῦ πλοίαρχου, τοῦ ὑποπλοίαρχου, τοῦ ναυκλήρου καὶ ἐμοῦ.

— Ὑπερασπίσαμεν τὴν λέμβον μας, ἤρχισεν ὁ Λὰν Γκὺ, καὶ θὰ ἐξακολουθήσωμεν νὰ τὴν ὑπερασπίζωμεν. . .

— Μέχρι θανάτου ! συνεπλήρωσεν ὁ Τζέμ Βέστ.

— Καὶ ποῖος ἤξεύρει ἂν δὲν θάναγκασθῶμεν νὰ τὴν χρησιμοποιήσωμεν γρήγορα ! εἶπα ἐγὼ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὑπέλαβεν ὁ πλοίαρχος, ἐπειδὴ ἡ λέμβος δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μας χωρέσῃ ὅλους, θὰ ἐκλεχθοῦν διὰ κλήρου, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπιβιβασθοῦν καὶ θὰ σωθοῦν. Κ' ἐγὼ ἐπίσης, διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, θὰ τραβήξω κλήρον.

— Δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμη εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, εἶπεν ὁ ναύκληρος. Τί διάβολο ! Ὁ πάγος μας εἶνε στερεὸς καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ λυώσῃ πρὶν ἔλθῃ ὁ χειμῶνας.

— Ὅχι βέβαια ! ἀπήντησεν ὁ Τζέμ Βέστ. Τώρα ὅμως δὲν πρέπει νὰ προσέχωμεν μόνον τὴν λέμβον, ἀλλὰ καὶ τὰς ζωοτροφίας.

— Τὸ εὐτύχημα εἶνε, προσέθεσεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ὅτι ἐφροντίσαμεν νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὸν φορτίον τοῦ Ἀλβέρτου. . . Ἄ, δυστυχισμένε Ἀλβέρτε ! τί σου ἐμελλε ! Νὰ μείνης γιὰ πάντα 'ς αὐτὰ τὰ νερά, ὅπως καὶ ἡ Ἰάνα, ἡ μεγάλη σου ἀδελφή !

— Ἐχεις δίκαιον, Τζέμ Βέστ, ὑπέλαβεν ὁ πλοίαρχος, πρέπει νὰ ἐμποδίσωμεν πᾶσαν διαρπαγὴν. . . Ἐχομεν τροφὰς δι' ἄρκετὰ ἔτη, ἐκτὸς ἐκείνων ποῦ θὰ μας παρέχῃ ἡ ἀλγεία. Ἀλλὰ. . .

— Πρέπει νὰ προσέχωμεν πολὺ, γιὰ τί εἶδα μερικὸς νὰ τριγυρίζουν προπάντων τὰ βαρέλια τῆς ρακῆς καὶ τοῦ οὔισκ ! εἶπεν ὁ ναύκληρος.

— Καὶ ἀλλοῖμονον ἂν μεθύσουν, τί εἶνε ἱκανοὶ νὰ κάμουν ! ἀνέκραξα ἐγὼ.

— Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τοὺς δαμάσω ! ὑπέλαβεν ὁ ὑποπλοίαρχος.

— Ἀρά γε, ἡρώτησα τότε, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ διαχειμάρωμεν ἐπ' αὐτὸν τὸν πάγον ;

— Ὁ Θεὸς νὰ μας φυλάξῃ ! ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ.

— Τότε θὰ σκάψουμε σπηλιὰς μέσα 'ς τὸν πάγο, εἶπεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, καὶ ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ ἐκφύγουμε 'ς τὸ κρύο. . . Τί νὰ γίνῃ, κύριε Ζῶρλιγκ !

Ἰσως ὁ ναύκληρος εἶχε δίκαιον.

Ἀλλὰ πρὶν σκεφθῶμεν περὶ τοιαύτης διαχειμάρσεως, δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ φήσωμεν τὸν ὀγκοπάγον, ἂν τοῦτο ἦτο δυνατόν ; . . Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐπέστησα τὴν προσοχὴν τοῦ πλοίαρχου Λὰν Γκὺ καὶ τοῦ Τζέμ Βέστ. Ἡ ἀπάντησις ὅμως ἦτο δυσχερὴς καὶ προηγήθη αὐτῆς μακρὰ σιωπὴ.

Ἐπὶ τέλους ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἶπε :

— Ναί . . . τοῦτο θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον καὶ ἂν ἡ λέμβος ἤμπορούσε νὰ μας χωρέσῃ ὅλους μετὰ τὰς ἀναγκαῖας προμηθείας διὰ ταξίδιον τριῶν ἢ τεσσάρων τούλαχιστον ἐβδομάδων, δὲν θὰ ἐδίσταζα νὰ τὸ κάμω ἀμέσως, καὶ νὰ ἐπιστρέψω πρὸς βορρᾶν.

— Ἀλλὰ τότε, παρετήρησα, θὰ ἡμεθα ἀνογκασμένοι νὰ πλεύσωμεν ἐναντίον τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ρεύματος, πράγμα δύσκολον καὶ διὰ γολέτταν ἀκόμη ἐνῶ ἂν ἐπροχωρούσαμεν πρὸς νότον. . .

— Πρὸς νότον ; ἐπανελάβεν ὁ πλοίαρχος ἀτενίζων με.

— Καὶ διατί ὅχι ; ἀπήντησα. Ἄν ὁ ὀγκοπάγος δὲν ἐσταματοῦσε, θὰ ἐφθανε βέβαια εἰς κάποιαν γῆν, πρὸς νότον καὶ αὐτὸ ποῦ θὰ ἔκαμεν ὁ ὀγκοπάγος διατί νὰ μὴ τὸ κάμῃ καὶ ἡ λέμβος μας ;

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐσείσε τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ παντήσῃ. Ὁ Τζέμ Βέστ ἐσιώπη.

— Ἐπὶ τέλους καὶ ὁ πάγος μας θὰ σηκώσῃ τὴν ἄγκυραν ! ἀνέκραξεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς. Δὲν γίνεταί ! Δὲν εἶνε, βλέπετε, κανένα νησί, σὴν τὴν Φαλκλάνδη ἢ τὴν Κεργκαϊλάνη ! Λοιπὸν, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ περιμένουμε ἐδῶ, μὴ φορὰ ποῦ ἡ βάρκα δὲν φθάνει καὶ διὰ τοὺς εἰκοσιτρεῖς !

— Δὲν εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ ἐπιβιβασθοῦν καὶ οἱ εἰκοσιτρεῖς, ἐπέμεινα ἐγὼ. Ἦμπούσαν πέντε-ἕξ μόνον νὰ ὑπάγουν νάνιχνουσιν τὸ πέλαγον, καμμία δεκαπενταριά μίλλια πρὸς νότον. . .

— Πρὸς νότον ; ἐπανελάβεν ὁ πλοίαρχος.

— Βεβαίως ! καθὼς ἤξεύρετε, οἱ γεωγράφοι παραδέχονται ὅτι ὑπάρχει μία ἡπειρος ἐπὶ τοῦ πόλου.

— Οἱ γεωγράφοι δὲν ἤξεύρουν τίποτε, ἀπεκρίθη ἀπαθῶς ὁ ὑποπλοίαρχος.

— Δὲν εἶνε κρῖμα λοιπὸν, εἶπα, νὰ μὴν ἐπιχειρήσωμεν νὰ λύσωμεν τὸ γεω-

γραφικὸν αὐτὸ πρόβλημα, ἂν οὐ εὐρίσκόμεθα τόσῳ πλησίον ;

Δὲν ἐθεώρησα καλὸν νὰ ἐπιμείνω περισσότερο, τούλαχιστον τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἐπειτα ἡ ἀποστολὴ τῆς λέμβου μας πρὸς ἐξερεύνησιν, ἐπαρουσίαζε τὸν κίνδυνον, ἡ νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ ρεύματος πολὺ μακρὰν, ἡ ἐπιστρέφουσα νὰ μὴ μας εὔρῃ πλέον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Τῶντι, ἂν ὁ ὀγκοπάγος ἀπεσπᾶτο ἀφῆεν ἐκ τοῦ πυθμένος καὶ ἐξηκολούθει τὴν ἀνακοπεῖσαν πορείαν του, τί θὰ ἐγίνοντο οἱ ἐντὸς τῆς λέμβου ἄνδρες ;

Τὸ δυστύχημα ἦτο, ὅτι ἡ λέμβος δὲν ἐφθανε νὰ μας συμπεριλάβῃ ὅλους μετὰ τὰ ἀναγκαῖα τρόφιμα. Ἐκ τῶν εἰκοσιτριῶν—τόσοι εἶχαμεν ἀπομείνῃ, μόνον ἑνδεκα ἢ τὸ πολὺ δώδεκα ἠδύναντο νὰ ἐπιβιβασθῶσιν. Οἱ λοιποὶ ἑνδεκα, ὅσους θὰ ὑπεδείκνυν ὁ κλήρος, θὰ ἠναγκαζόντο νὰ μείνουν ἐπὶ τῆς ἐκ πάγου ἐκείνης νησίδος. Ἀλλὰ καὶ πάλιν, καθὼς πανετήρησεν ὁρθῶς ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ποῖος ἠδύνει νὰ εἴτῃ τίνων ἡ τύχη θὰ ἦτο ἄσφαλεστέρα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐφευγον διὰ τῆς λέμβου, ἡ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔμενον ἐπὶ τοῦ πάγου ; Ἀμφίβολος καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ, καὶ τὸσον πολὺ, ὥστε εὐχαρίστως ὁ ναύκληρος θὰ παρεχώρει τὴν θέσιν του εἰς ὁποῖον τοῦ τὴν ἐζήτη !

Ἐπιτέλους, μετὰ μακρὰν σύσκεψιν, ἀπεφασίσθη νὰ ληφθοῦν τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς διαχειμάρσιν, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ὀγκοπάγος ἐμελλε νὰ γίνῃ πάλιν πλωτός.

— Δύσκολα θὰ το παραδεχθῶν αὐτὸ οἱ ναῦται ! εἶπεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς.

— Πρέπει ὅμως, καὶ θὰ γίνῃ ! ἀπήντησεν ὁ Τζέμ Βέστ καὶ ἀπὸ σήμερον εἰς ἔργον.

Τί μελαγχολικὴ ἡμέρα ἐκείνη, καθ' ἣν ἤρχισαν αἱ προπαρασκευαστικαὶ ἐργασίαι ! Δύναμαι νὰ εἴπω, ὅτι μόνον ὁ μάχιμος Ἐνδικόττος ἐφαίνετο ὑποκύπτων εἰς τὸ πεπρωμένον καὶ ἐγκατεργῶν, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου παραπόνου. Δὲν ἐμερίμνα ποτὲ διὰ τὸ μέλλον ὁ μαῦρος οὗτος φιλόσοφος, καὶ ἦτο εὐτυχὴς παντοῦ, ὅπου ἤμπορούσε νὰ ἔχῃ τὸ μαγειρεῖόν του.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὰς σκηνὰς καὶ τῆς κατακλίσεως. Μόνον ὁ Δίρκ Πέτερς, ἀκούραστος, ἠθέλησε νὰ μείνῃ ἀκόμη φρουρὸς τῆς λέμβου, καὶ κανεὶς δὲν ἐσκέφθη νὰ τῷ διαμφοσθῇ τὴν θέσιν.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καὶ ὁ Τζέμ Βέστ εἰσῆλθον εἰς τὴν σκηνήν, ἂν οὐ ἐβεβαίωσαν πρῶτα ὅτι ὁ Χῆρνε καὶ οἱ ὁπαδοὶ τοῦ εἶχον ἀναλάβῃ τὰς συνήθειαι τῶν θέσεως. Εἰσῆλθον κ' ἐγὼ καὶ κατεκλίθην.

Δὲν θὰ ἤξευρα νὰ εἴπω πόσῃ ὥραν ἐκοιμήθην, οὔτε τί ὥρα ἦτο, ὅταν μία

ἰσχυρὰ δόνησις με κατέρριψεν ἐκ τῆς κλίνης μου.

Τί συνέβη ; Μήπως καμμία ἄλλη ἀνατροπὴ τοῦ ὀγκοπάγου ;

Εὐρέθηνμεν ὅλοι ὀρθοὶ εἰς τὴν στιγμὴν καὶ ἐξωρμήσαμεν, ὑπὸ τὸ πλήρες φῶς τῆς πολιτικῆς νυκτός. . .

Ἄλλος πλωτὸς ὀγκοπάγος, πελωρίων διαστάσεων, εἶχε συγκρουσθῇ πρὸς τὸν ἰδικὸν μας, ὁ ὁποῖος ἐσήκωσε τὴν ἄγκυραν καὶ ἔπλεεν ἤδη πρὸς νότον.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΥΝΝΕΦΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ Φθινόπωρον μᾶς ἤλθε καὶ πάλιν μετὰ τὸν πλοῦτον τῶν ἀτμῶν του καὶ τῶν συννέφων του. Ὁ Οὐρανὸς σπανίως φορεῖ τώρα μονόχρωμον φόρεμα—τὸ ἐλαφρὸν καὶ ὥρατον ἐκείνο γαλάζιον, τὸ ὁποῖον ἐπεδείκνυν καθ' ὅλον τὸ θέρος. Ὡς νὰ ἡσθάνθη καὶ αὐτὸς τὸ πρῶτον ψυχρὸς τοῦ χειμῶνος, ἠθέλησε νὰ το κάμῃ βαρύτερον, θερμότερον καὶ ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τῆς Ἀτμοσφαίρας, ἡ ὁποία ἐσπευσε νὰ συνωφάνῃ τοὺς ἀτμούς της καὶ νὰ σχηματίσῃ τὰ σύννεφα της, καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῶν ὀριζόντων νὰ τοῦ ταστεῖν ἐκεῖ ὕψηλά, διὰ νὰ σκεπάσουν καὶ νὰ στολίσουν τὸ φόρεμά του μετὰ ποικίλων χρωμάτων καὶ σχημάτων.

Καὶ πότε τὸν βλέπεις στολισμένον ὡς μετὰ χνοῶν καὶ λευκότητα γυναικίαν, πότε μετὰ ῥόδινα ἢ ἀργυρόχρυσά ἀτλάζια, πότε μετὰ βελούδα μολυβδόχρυσά σκοτεινά, πότε μ' ἕνα πέπλον λευκόν, ἀραχνούφη μεταξωτὸν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον διακρίνεται ἡ πρώτη του κυανότης, πότε μ' ἕνα μανδύαν βαρύν, μονόκομματον, τεφρὸν. . . ἀπελπιστικώτατον.

Τῶντι, δὲν σας φαίνεται ὅτι ἔγινε πάρα πολὺ καλλωπιστὴς αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὁ Οὐρανός ; δὲν ὁμοιάζει μετὰ φάλαγγος νεάνιδας, ἀγαπῶσας νὰ ἐπιδεικνύῃ τὸν πλοῦτον τῆς ἱματιοθήκης της, ἡ καλλίτερα μετὰ παλίων καὶ βάρβαρον σατραπὴν, θέλοντα νὰ καταπλήξῃ μετὰ κτυπητὰ χρώματα τῆς στολῆς της ; Ποῦ ἡ εὐγενὴς ἐκείνη καὶ τὸσον μεγαλοπρεπὴς ἀπλότης τοῦ θέρους ! Τώρα ἡ μεγαλοπρέπεια ἐπιζητεῖται δι' ἄλλων τρόπων, πλέον συνθέτων καὶ δὲν παρέρχεται ὥρα, δὲν παρέρχεται στιγμὴ,

χωρὶς νὰ προσλάβῃ νέον σχῆμα καὶ νέον χρῶμα τὸ οὐράνιον φόρεμα. . . Μίαν πτυχὴν τοῦ μόνον βλέπω ἀπὸ τοῦ παραθύρου μου, ἐνῶ σὰς γράφω. Καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἤρχισα, πρέπει νὰ ἡλλάξω ὅσιν δέκα φορές. Πρῶτα ἦτο κυανὴ μετὰ ῥαβδώσεις λευκάς· ἔπειτα αἱ λευκαὶ ῥαβδώσεις μετεβλήθησαν εἰς κύματα σκοτεινότερα· ἔπειτα συνεπλέχθησαν εἰς δίκτυον ἀτμῶδες καὶ ἀόριστον· ἔπειτα ἔγιναν συνύφασμα λευκόφατον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον δὲν διακρίνεται πλέον οὔτε ἶχους κυανοῦ. Ἐπειτα αἱ παρυφαὶ τοῦ νέφους ἐχρυσώθησαν· ἔπειτα πάλιν ἐσκοτίσθησαν, καὶ τὸ ὅλον προσέλαβεν ἀπόχρωσιν μολυβδύου· εἰς τὸ τέλος τὸ νέφος ἐμαύρισε, καὶ ἐφάνη ὡς πελωρία κηλὶς μελάνης ἐπάνω εἰς στυπόχαρτον στακτερόν. . .

Ἄ, σὰς βεβαίῳ ὅτι ἂν ἤμην ζωγράφος, εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν θὰ μ' ἐνέβαλλε τὸ κομμάτι αὐτὸ τοῦ φθινοπωρινοῦ οὐρανοῦ ! Οὔτε μίαν του ὅσιν δὲν θὰ ἐπρόφθανε νὰ ποτυπώσῃ ὁ χρωστήρ μου, ὅσον ταχὺς καὶ ἂν ἦτο !.. Καλλίτερα ποῦ κρατῶ γραφίδα, ἡ ὁποία ὅταν ζωγραφίζῃ, ἀντιγράφει ἀπὸ τὴν μνήμην καὶ ἀπευθύνεται εἰς τὴν φαντασίαν. Μετὰ τὴν φαντασίαν σας θάναπλάσετε καὶ σὲς ὅλην τὴν ποικιλίαν τοῦ θεάματος, τὸ ὁποῖον ἐζήτησα νὰ σας πρραστήσω μετὰ τὴν ἀτελῆ μου ζωγραφικὴν. Ἐπειτα ἔχετε καὶ ἐν ἄλλο μέσον ἀσφαλέστερον : Νὰ ἐξέλθετε εἰς τὸ παράθυρον καὶ νὰ κυττάξετε πρὸς τὰ ἐπάνω. . .

Ἀλήθεια, τί σκέπτεσθε ὅταν βλέπετε τὸν οὐρανὸν φορτωμένον μετὰ πολυχρώμα καὶ πολυμορφία αὐτὰ νύξιν τοῦ φθινοπώρου, τὰ ἀεικίνητα, τὰ αἰώνως μεταβαλλόμενα ; Εἰς ἐμὲ ὁ ὁλόος αὐτὸς φαίνεται ὡς κρανίον ἀπέραντον, τὸ ὁποῖον σκέπτεται. Τὰ λευκά, τὰ ἐλαφρά, τὰ ῥοδόχρσα ἢ τὰ χρυσοειδῆ σύννεφα, εἶνε αἱ ὥραιαι, αἱ εὐχάριστοι σκέψεις τοῦ καὶ τὰ τεφρὰ, τὰ μολυβδόχρσα, τὰ μαῦρα καὶ βαρέα σύννεφα, εἶνε αἱ δυσάρεστοι, αἱ λυπηραὶ, αἱ μαῦραι τοῦ σκέψεως. . . Ἀλλ' ἰδέτε πῶς ἀλλάζουν μορφὴν, πῶς ἀπὸ τὸ ἐν σύννεφον γεννᾶται τὸ ἄλλο, πῶς ἀλληλοδιδάσκονται καὶ πῶς ἀντικαθίστανται. . . Οὕτω καὶ ἐντὸς τοῦ ἀνθρωπίνου κρανίου, αἱ σκέψεις φαύλουν ταχέως, καὶ αἱ δυσάρεστοι μεταβάλλονται εἰς εὐχάριστους, καὶ αἱ μαῦραι γίνονται λευκαί, — καὶ μέσα εἰς τὴν διαφάνειαν τῶν καὶ εἰς τὴν καθαρότητα, λάμπει πάλιν ὁ χρυσάνθινος ἥλιος τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος !

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ROBINΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ίδε σελ. 325)

Επέρασαν τρείς-τέσσαρες ημέραι.
 «Ημπορούσε να είπῃ κανείς ότι ἡ φαι-
 δρότης ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Λάνδην προτή-
 τερα ἀπὸ τὰ παιδιά. Ὁ Ζοζὸς δὲν ἔδει-
 χνε πλέον τὰ κάτασπρα δόντια του· ὁ
 Γιαννάκης δὲν ἔπαιζε πλέον μὲ τοὺς
 σκύλους· πρὸς τί, ἀφ' οὗ μετ' ὀλίγον
 θά τοὺς ἐχωρίζετο διὰ πάντα;... Συχνὰ
 ἐπήγαινε εἰς τὸ δάσος μόνος του, ἐξη-
 πλώνετο κατὰ γῆς, καὶ πότε ἔμενε ἔτσι
 σιωπηλὸς καὶ συλλογισμένος, πότε
 ἐκρυπτε τὸ πρόσωπόν του μέσα
 εἰς τὴν χλόην καὶ ἔκλαιγε, ἔκλαι-
 γε πικρὰ ὅσα ἔμελλε νὰ φῇσῃ. . .
 Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπε διὰ
 πρώτην φοράν τὴν ὠραίαν λίμνην,
 ἡ ὁποία πρὸς τὸ βράδυ ἐγένετο
 κατάχρυση ἀπὸ τὸν ἥλιον, ποῦ ἐ-
 νόμιζες ὅτι ἔγερνε διὰ νὰ λουσθῇ
 εἰς τὰ νερά της. . . Αἱ πάπαι
 ἐφώλιαζαν μέσα εἰς τοὺς τρυφίους
 καὶ ἄκουες τὰ ἀτελείωτά των
 πᾶ! πᾶ! πᾶ! . . . Τί ὠραῖα
 ποῦ ἦσαν ὅλ' αὐτά! Ἄρά γε τὸ
 Παρίσι ἦταν τόσῳ μεγάλῳ, καὶ
 εἶχε τόσα πουλιὰ;... Τί εἶχε πά-
 θῃ ἔξαφνα ἡ Μηλιά, ποῦ ἦταν
 πάντα φρόνιμη καὶ συνετὴ σὰν
 μητέρα; . . . Δὲν ἤθελε νὰ φανε-
 ρώσῃ τίποτε εἰς τὸν ἀδελφὸν της·
 ἀλλὰ ἐφαίνετο ἄρρωστη, καὶ ἡ
 μαγεύρισα δὲν τὴν εἶχε καταφέ-
 ρῃ νὰ φάγῃ τίποτε, οὔτε ραγοῦ μὲ
 πατάτες, διὰ τὸ ὅποιον ἐτρελλαί-
 νετο. . .

Ὁ κ. Δούμανης δὲν τοὺς ὠμι-
 לוῦσε πλέον, καὶ μίαν ἡμέραν ποῦ
 τον συνήντησεν εἰς τὸ προαύλιον ἡ
 Μηλιά καὶ τον ῥώτησε τρέμουσα:
 — Ἐλάθατε ἀπάντησιν ἀπὸ τὸ
 Παρίσι, κύριε;
 — Πολὺ βιάζεσαι! τῆς ἀπε-
 κρίθη.

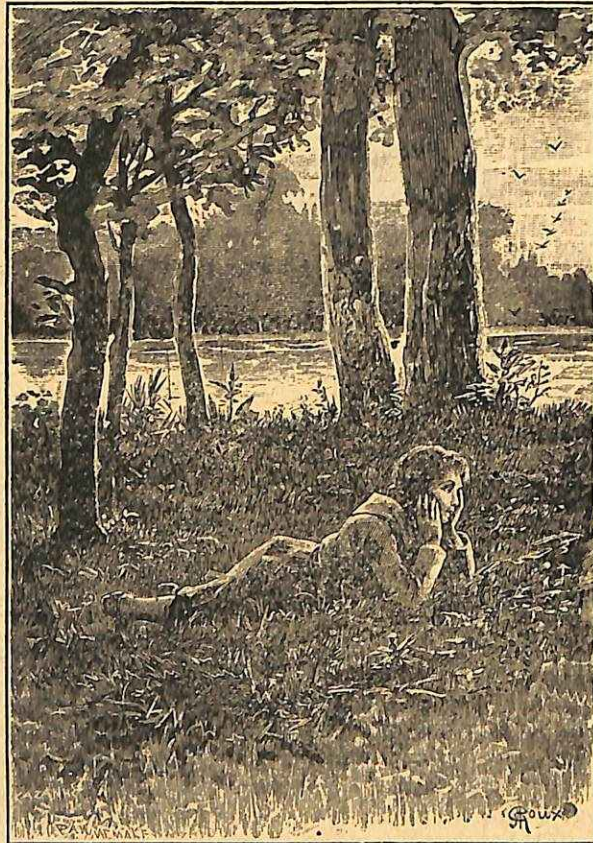
— Φοβοῦμαι μήπως σὰς ἐνοχλῶ. . .
 — Σὲ παρακαλῶ νὰ κυτᾷς τὴ δου-
 λεῖά σου!
 Καὶ τῆς ἔστρεψε τὰ νῶτα καταθυμω-
 μένος.

Ἐνα πρωὶ κάποιος ἐκτύπησε τὴν θύ-
 ραν τοῦ κ. Γαζῆ.

— Ἐμπρὸς εἶπεν ὁ οἰκοδιδάσκαλος.
 Ὁ Γιαννάκης ἐμβῆκε σιγὰ-σιγὰ καὶ
 ἔκλεισε πάλιν τὴν θύραν.

— Τί τρέχει;
 — Ἐγὼ νὰ σας 'πῶ νέα, κύριε. . .
 — Λέγε.
 — Γιὰ τὴν ἀδελφὴν μου.
 — Σοῦ εἶπε τὸ μυστικὸ τῆς;
 — Ὁχι. Ἀλλ' ἀκούσατε τί μου συ-
 νέβη χθὲς τὸ βράδυ. Τὴν ὥρα ποῦ ἀνέ-

ῥηκα νὰ κοιμηθῶ, ἡ Μηλιά ἦταν 'στὸ
 κρεβάτι, μὲ τὰ μάτια κλειστά. . . Τί
 παράξενα ὅμως ποῦ ἐκοιμᾶτο! Τὰ μά-
 τια τῆς κατακόκκινα, τὰ χέρια τῆς ζε-
 στά καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ σκέπασμα. . . ἀνή-
 συχη. . . ἐγύριζε τὸ κεφάλι τῆς πότε
 ἀπὸ ἐδῶ καὶ πότε ἀπὸ ἐκεῖ. . . καὶ 'μι-
 λοῦσε σὰν νὰ ἦταν ἔξυπνη. «Μὰ κυρία
 —τὴν ἄκουσα νὰ λέγῃ,— ὁ κύριος εἶπε
 πῶς θέλει νὰ μείνουμε ἐδῶ. . . Ὁχι,
 ὄχι, νὰ φύγετε» δὲν θέλει ξένους 'στὴ
 Λάνδη. . . Καὶ ὑπέφερε τόσον πολὺ,
 καθὼς τὰ ἔλεγεν αὐτά, ὥστε τὴν ἐ-
 σκούνησα ἐπίτηδες διὰ νὰ ξυπνήσῃ.
 Ἀνοιξε τὰ μάτια τῆς, ἀλλὰ δὲν μ' ἐ-

«Ἐξηπλώνετο κατὰ γῆς, καὶ πότε ἔμενε ἔτσι σιωπηλὸς
 καὶ συλλογισμένος...» (Σελ. 332, στήλ. α')

γνώρισε, καὶ εἶπε πάλι σιγὰ-σιγὰ: «Θὰ
 φύγω, κύριε· μή μας διώχνετε... Μά-
 λιστα, κυρία. Θὰ σας ἀκούσω.» Ἐπει-
 τα τὴν ἐπῆρε πάλιν ὁ ὕπνος. . . Σήμερα
 τὸ πρωὶ δὲν σηκώθηκε. Ἡ κυρία Πο-
 λυξένη λέγει πῶς ἔχει πυρετό. Ἐγώ,
 ἅμα εἶδα ἀνοικτὸ τὸ παράθυρό σας, ἐ-
 τρεξα νὰ σὰς τα 'πῶ. Τί λέτε γι'
 αὐτά;

Ὁ κ. Γαζῆς δὲν ἀπεκρίθη εἰς αὐτὴν
 τὴν ἐρώτησιν. Ἐδῶκα τὸν Γιαννάκην
 νὰ τοῦ τα διηγηθῇ ἐξ ἀρχῆς, καὶ εἶδεν
 ὅτι δὲν ἄλλαξε οὔτε λέξιν. Αὐτὸ ἐσή-
 μαινεν ὅτι ἦσαν ὅλα ἀληθινά. Ἐπειτα
 τὸ παιδί ποτὲ δὲν ἔλεγε ψεύματα.

— Πήγαινε τώρα, Γιαννάκη, καὶ
 πρόσεξε νὰ μὴν 'πῇς σὲ κανένα ὅ,τι

μοῦ διηγήθης, μὰ σὲ κανένα· ἐννοεῖς;
 — Οὔτε 'στὸ Ζοζό, ποῦ εἶνε τόσῳ
 λυπημένος;

— Οὔτε 'στὸ Ζοζό!
 — Νομίζετε, κύριε, ὅτι θὰ μπορέ-
 σουμε νὰ μείνουμε ἐδῶ;

— Πιθανόν· φθάνει νὰ κρατήσης τὸ
 μυστικόν.

— Ἐννοια σας καὶ θὰ εἶμαι βουδὸς
 σὰν τὰ ψάρια, ποῦ οὔτε κελαῖδουν, οὔτε
 γαυγίζουν, οὔτε μιλοῦν.

Καὶ ὁ Γιαννάκης, ἥσυχος πλέον, δι-
 ὅτι εἶχε πεποιθῇ εἰς τὸν κ. Γαζῆν,
 ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον πολὺ παιδρό-
 τερος ἀφ' ὅ,τι εἶχεν εἰσελθῇ.

Τὸ βράδυ, εἰς τὸ μαγειρεῖον, οἱ
 ὑπηρεταὶ ἔλεγον μεταξὺ των:

«Ἡ Μηλιά εἶνε ἄρρωστη... Ὁ
 κύριος ἔκραξε τὸν ἱατρόν. . . Ἡ
 κυρία Πολυξένη εἶνε ἀνήσυχη,
 διατὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὸ κορίτσι, ὅ-
 πως καὶ 'μεῖς ὅλοι. . . Ὅταν ἦλ-
 theoretical ὁ ἱατρός, ὁ κύριος ἔκραξε τὴν
 Πολυξένην καὶ ἔκλεισθησαν οἱ
 τρεῖς των καὶ τα εἶπαν πολλὴν
 ὥραν.»

Τὴν ἰδίαν ὥραν, ὁ κ. Δούμανης
 καὶ ὁ κ. Γαζῆς ἐπεριπατοῦσαν εἰς
 τὸ δάσος καὶ συνωμιλοῦσαν:

— Πέ μου, φίλτατε Γαζῆ, σὺ
 ποὺ εἶσαι τόσον καλὸς καὶ τόσον
 δίκαιος, πῶς σου φαίνεται ἡ Μη-
 λιά;

— Ἐνα καλὸ κορίτσι ποῦ σας
 ἀγαπᾷ καὶ σας σέβεται.

— Τότε λοιπὸν γιατί θέλει νὰ
 φύγῃ;

— Ποῖς ξεῦρει τί σπουδαῖον
 λόγον θὰ ἔχῃ. . . Ἀλλὰ νὰ μὴ
 τὴν ἀφήσετε νὰ φύγῃ, κύριε Δού-
 μανη. Εἶνε ἄρρωστη ἀπὸ τὴν λύ-
 πη τῆς ποῦ θὰ σας ἀφήσῃ. Αὐτὴ
 εἶνε ἡ πεποίθησίς μου.

— Ἐν τούτοις αὐτὸ ποῦ κάμνει
 εἶνε ἀκατανόητον. . .

— Πηγαίνετε νὰ τὴν ἰδῆτε καὶ
 νὰ τῆς ὁμιλήσετε μὲ τὴν συνειθι-
 σμένην σας καλωσύνην. . . Νὰ εἰ-
 σθε βέβαιος, ὅτι θὰ τὴν συγκινήσετε καὶ
 θὰ τὴν κάμνετε νὰ σας δείξῃ ὅλην τὴν
 ἀγάπην ποῦ σας ἔχει. . .

— Καὶ ἂν ἐπιμένῃ ἀκόμη νὰ φύγῃ. . .
 — Αὐτὸ θὰ μ' ἐκπλήξῃ πολὺ. . .

— Κάτι θὰ ξεῦρετε, φίλτατε Γαζῆ,
 διὰ νὰ ὁμιλήτῃ ἔτσι. Ἐξηγηθήτε, σὰς
 παρακαλῶ. . .

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε θετικόν, κύριε
 Δούμανη. Καὶ ὅταν εὐρίσκομαι εἰς ἀμ-
 φιβολίαν, δὲν ὁμιλῶ ποτέ.

— Τὸ ἤξεύρω, καὶ δι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα
 σὰς ἐκτιμῶ.

— Λοιπὸν ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ
 σπίτι. Σεῖς θὰ ὑπάγετε νὰ ἰδῆτε τὴν
 Μηλιάν, κ' ἐγὼ θὰ σας περιμένω εἰς
 τὴν Βιβλιοθήκην. Σύμφωνοι;

Ὁ κύριος Δούμανης ἀνέβη τὴν κλί-
 μακα, ἀπορῶν διὰ τὴν συγκίνησιν, ἡ ὁ-
 ποία τὸν κατεῖχεν ἐκείνην τὴν στιγμήν.
 Φαίνεται ὅτι τὸ πατρικόν του αἰσθημα
 πρὸς τὴν Μηλιάν ἦτο πολὺ μεγαλήτε-
 ρον ἀφ' ὅσον ἐφαντάζετο.

Ἡ κυρία Πολυξένη ἦτο εἰς τὸ δω-
 μάτιον τῆς ἀσθενοῦς. Ἀμα εἶδε τὸν κύ-
 ριον τῆς ἐσηκώθη· ἐκεῖνος τῆς ἔνευσε
 νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν θέσιν
 τῆς. . . Ἡ Μηλιά ἄνοιξε μὲ κόπον τὰ
 μάτια τῆς· καὶ καθὼς εἶδε σκυμμένον
 ἐπάνω τῆς τὸν κύριον Δούμανην, ἐψιθύ-
 ρισε σιγὰ-σιγὰ: — «Ἄ, τί ὠραῖα ποῦ
 εἶνε τὰ ὄνειρα καμμιά φορά. Νά, αὐτὴ τῇ
 στιγμῇ ὄνειρεύομαι πῶς εἶνε κοντά μου
 ὁ κύριος. . . ποῦ τώρα—ὑστερα μὲ ἀποσρέ-
 φεται τόσον. . .»

Ὁ κύριος Δούμανης δὲν ἀπεκρίθη.
 Ἐπῆρε μόνον τὸ χεράκι τῆς Μηλιάς,
 ποῦ ἔκαιεν ἀπὸ τὸν πυρετόν, καὶ το ἐ-
 σφιγγε.

— Κρατήστε με, κύριε, εἶπε τὸ κο-
 ρίτσι, χωρὶς νὰ νοίξῃ τὰ μάτια του, μὴ
 μ' ἀφήσετε νὰ φύγω.

— Ὁχι, ὄχι· μὴ φοβάσαι, ἀπεκρίθη
 ἐκεῖνος.

Ἦστερα ἔγινε σιωπὴ. Ἐν τῷ με-
 ταξὺ τὸ πρόσωπον τῆς Μηλιάς ἄλλαξεν
 ἔκφρασιν.

— Γιατί μάς διώχνετε; ῥώτησε
 τὸσον σιγὰ, ποῦ μόλις ἡμποροῦσε κα-
 νεῖς νὰ τὴν ἀκούσῃ.

— Ποῖς σοῦ εἶπε αὐτὸ τὸ ψεῦμα,
 Μηλιά; . . Ὁχι δὲν εἶνε ἀλήθεια. . .
 μέινε, παιδί μου· σ' ἀγαπῶ πολὺ· σὺ

δὲν μας ἀγαπᾷς πειὰ καὶ θέλεις νὰ
 φύγας.

Δύο βραχίονες περιέβαλον τὸν λαιμὸν
 τοῦ κυρίου Δούμανη· καὶ ἓνα κεφαλάκι
 μὲ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιά ἀκούμνησεν
 εἰς τὸν ὦμόν του:

— Σὰς ἀγαπῶ σὰν τὸν πατέρα μου,
 κύριε! Ποτέ, ποτέ δὲν θὰ παρηγο-
 ρηθῶ, σὰν θὰ φύγω ἀπὸ κοντά σας. . .

Καὶ τὰ μεγάλα μάτια τῆς Μηλιάς
 ἐκύτταζαν τώρα ὀλάνοικτα τὸν κύριόν
 τῆς, ὁ ὁποῖος ἐφίλησε μὲ συγκίνησιν τὸ
 φλογισμένον τῆς μάγουλον, καὶ τὴν ἐ-
 ξάπλωσε πάλιν εἰς τὸ προσκέφαλόν της.
 Τὸ κίνημα οὗτο ἐξύπνησεν ὀλωσδιόλου
 τὴν ἄρρωστην.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Νά κι' ὁ Ὀκτώβρης, ποῦ μάς φέρνει
 τὰ πρωτοβρόχια καὶ τὰ κρύα
 καὶ τοῦ καλοκαιριοῦ μάς πέρνει
 ὅλην τὴν λάμψιν κ' εὐτυχία.

Καὶ ὁ γεωργὸς ὅσο ἀγρηκᾷ
 πῶς τὸ φθινόπωρο ἔχει φθάσῃ.
 δὸς του τὰ βώδια του κεντάει
 καὶ ὀργώνει, πρὶν νὰ χειμωνιάσῃ

Γοργὰ τριγύρω του πετοῦνε
 τὰ ταξιδιάρικα πουλάκια,
 καὶ φεύγουν καὶ τον χαιρετοῦνε
 μὲ τὰ ὑστερνὰ τους τραγουδάκια.

Μὰ ἔαφνου ὁ ἥλιος σκοτεινιάζει.
 Βρέχει, βροντᾷ καὶ φουρτουλιάζει
 κ' ἐκεῖνος μὲ ψυχὴ θλιμμένη
 μέσ' εἰς τὴν καλύδα τοῦ πηγαίνει.

Καὶ ἀπὸ τὴν θύρα τῆς κυττάζει
 τὸν κόσμον, ποῦ ἀναστενάζει,
 τώρα ποῦ πέφτουν ἓνα-ἓνα
 τὰ φύλλα ὡχρὰ καὶ μαραμένα.

Πόσο πικραίνεται ἡ καρδιά του
 εἰς αὐτὴν τὴν ὄψιν τοῦ θανάτου!
 Μὰ ὁ χειμῶνας καὶ ἂν ἀρχίζῃ
 αὐτὸς αἰώνια ἐλπίζει.

Καὶ λέει εἰς τὸν νοῦ του: Ὁ ἄλλος πάλι
 καὶ ἡ ἀνοιξὶ μὲ θεῖα κάλλη,
 καὶ — πρῶτα ὁ Θεὸς — θὰ ξαναζήσῃ
 ὁλόχαρῃ, ὠραία φύσις!

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΔΙΑΤΙ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΑΙ

"Αν ἦμιον φτερωτό πουλί.
 με τῇ λαλίᾳ τὴν πὶο καλὴν
 τὸ Σύμπαν θὰ ξυπνοῦσα.
 "Αν ἦμιον μιὰ λουλουδιά.
 τὴν πὶο γλυκεῖά μου μυρωδιά
 'ς τὸ Σύμπαν θὰ σκορποῦσα.

Εἶμαι παιδάκι γνωστικόν,
 κ' ἔχω ψυχὴ καὶ λογικόν,
 κ' ἔχω καρδιά με πίστιν·
 γι' αὐτὸ, πλαγιάζω ἢ ξυπνώ,
 προσεύχομαι καὶ ἀνυμνῶ
 τοῦ Συμπαντος τὸν Κτίστην.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ

Σήμερον θάπασχολήγω ὅσους καὶ ὅσας
 ἐκ τῶν φίλων μου σπουδάζουν τὴν ἀγγλι-
 κήν, ζητοῦσα τὴν Μετάφρασιν τοῦ κατωτέρω
 ποιήματι.

Οἱ ὅροι εἶνε ἀπαράλλακτοι με τοὺς ὅρους
 τοῦ προηγουμένου μεταφραστικοῦ Διαγωνι-
 σμοῦ, τοὺς ὁποίους βλέπε ἐν σελίδι 102 τοῦ
 13ου φυλλαδίου. Ἴδου τὸ πρὸς μετάφρασιν
 κείμενον :

FREDDIE AND THE CHERRY TREE

Freddie saw some fine ripe cherries

Hanging on a cherry tree,
 And he said : « You pretty cherries,
 Will you not come down to me ? »

« Thank you kindly », said a cherry,

We would rather stay up here ;

If we ventured down this morning,

You would eat us up, I fear. »

One, the finest of the cherries,
 Dangled from a slender twig.
 « You are beautiful », said Freddie.
 Red and ripe, and oh, how big !

— Catch me, said the cherry, catch me,
 Little master, if you can.

— I would catch you soon, said Freddie,
 If I were a grown-up man. »

Freddie jumped and tried to reach it,
 Standing high upon his toes ;
 But the cherry bobbed about,
 And laughed, and tickled Freddie's nose.

« Never mind, said little Freddie,
 I shall have them when it's right. »
 But a black bird whistled bodily,
 « I shall eat them all to night. »

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ μετάφρασις θὰ γίνῃ εἰς
 τὸ πεζόν, διότι δὲν πρόκειται περὶ ποιη-
 τικοῦ Διαγωνισμοῦ. Ἐμμετροὶ μετάφρασεις
 ἀποκλείονται.

Αἱ ἀπαντήσεις διὰ τὸν Διαγωνισμόν τοῦ-
 τον δεκταὶ μέχρι τῆς 20ῆς Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΚΗΔΕΙΑ ΠΤΗΝΟΥ

Μιὰν ἀνοιξιὰτικὴν αὐγὴν, ὥραία, χαρού-
 μενη, φωτοπεριχυμένη, ἐθάψαμεν εἰς
 τὸν κῆπο τὸ Χρυσὸν μας.

Χρυσὸν ἐλέγαμε τὸ καναρίνι μας—ἐνα
 χαριτωμένον καναρίνι πού το ἐμεγα-
 λώσαμε με χίλια χάδια ἢ ἀδελφὴ μου
 καὶ ἐγώ. Τί γλυκὰ που ἐκλαιδοῦσε, μ'
 ὅλη του τῇ σκλαβιά, καὶ πόσῃν ἀγάπῃ
 μᾶς ἔδειχνε, μέσα ἀπὸ τὸ χρυσοκίτρινο
 κλουβάκι του !.. Μᾶς ἐνθούμιζε τοὺς ὡ-
 ραίους στίχους τοῦ ποιητοῦ :

Μὲ μιὰ γλυκεῖα ψιλὴ φωνή,
 Μὲ τοὺς σκοποὺς ποῦ ξέρει,
 Λαλεῖ τὸν πόνο ποῦ ποιεῖ
 Καὶ τὴ χαρὰ ποῦ χαίρει. . .

Καὶ οἱ πόνοι του πρέπει νὰ ἦταν με-
 γαλῆτεροι ἀπὸ τὰς χαρὰς του. Γι' αὐτὸ
 μιὰ μέρα τὸ βρήκαμε πεθαιμένο. . .

Καὶ τώρα τὸ κλουβάκι του εἶνε ἄ-
 δειο. . . Καὶ ἀπὸ τῇ φτερωτῇ μας χα-
 ρούλα, ἀπὸ τὸ ἀγαπημένον Χρυσὸν μας,
 δὲν μένει παρὰ τὸ θλιβερό του λείψανον·
 μιὰ τούφα ἀπὸ πτερὰ ὀλοκίτρινα καὶ ἀ-
 παλὰ σὰν τὸ μετάξι, 'ς ἓνα σωματάκι
 κρυφὸ σὰν τὴν πέτρα· δυὸ μικροῦτσικα
 ποδαράκια ξυλιασμένα· δυὸ ματάκια φου-
 σκωτὰ καὶ κατὰκλειστα· καὶ ἓνα κεφα-
 λάκι συμπιεστικόν, μελαγχολικὸν ξα-
 πλωμένον 'στὴν αἰώνιον αὐτῇ ἀνάπαυσιν !
 Τὸ ἐθάλαμε 'ς ἓνα κουτάκι ντυμένο
 ἀπὸ μέσα με ἄσπρο ἀτλάζι, καὶ το ἐσκε-
 πάσαμε με ροδόφυλλα. Ἔτσι τὸ ἐκηδεύ-
 σαμε τὴν αὐγὴν ἐκείνην 'στὸν ἥσυχο κῆ-
 πο... Καὶ ἐκλαίγαμε.

— Ἐκεῖ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν πασχα-
 λιά νὰ τὸ θάψουμε ! εἶπεν ἡ ἀδελφὴ
 μου.

Ἡ πασχαλιά ἦταν ἀνθισμένη, κατά-
 λευκὴ, λαμπροστολισμένη σὰν νύφη.
 "ὦ, τί ποιητικὸν ὕπνο ποῦ θὰ ἔκαμνε
 ἐκεῖ ἀπὸ κάτω τὸ Χρυσὸν μας !
 "Εσκαψά 'στὴν ρίζα τοῦ δένδρου ἓνα
 μικροῦτσικο λάκκο. Ἐκλείσαμε τὸ ἀ-
 τλάζινο κουτάκι, τὸ ἐφίλησαμε καὶ το
 ἀφήσαμε μέσα 'στὸ λάκκο. . .
 "Επειτα τὸ ἐσκεπάσαμε με χῶμα, —
 με τὸ χῶμα πού το ἔβρεξαν τὰ τε-
 λευαῖτά μας δάκρυα.

Καὶ τὰ λουλούδια ἐκλαιγαν τὸ Χρυσὸ
 μας με τὴν πρωϊνὴν τοὺς δροσιά. Καὶ τὰ
 πουλιά τὸ ἐμοιρολογοῦσαν ἀπὸ τὰ δέν-
 δρα με τὰ μελαγχολικά των κελαδήμα-
 τα. Καὶ ἓνας κότσυρος ἐτόνισεν ἓνα τρα-
 γούδι, μοναχὸς του, λυπητερό καὶ μα-
 κρυνὸ σὰν νεκρώσιμος ψαλμός.

Ὁ οὐρανὸς ὅμως δὲν ἔκλαιγε. Ἐχα-
 μογελοῦσε γαλάζιος καὶ ροδόχρυσος καὶ
 κανένα μούρο σύννεφο δὲν ἐσκέπαζε τὸ
 πρωϊνὸν χαμόγελό του. Ἡ ὥραία ἐκείνη
 αὐγὴ ἐπρομηνόυσεν ὥραϊαν ἡμέρα. . .

Ἄλλα πόσον ἤμαστε λυπημένοι !

Ἐπῆρα τὴν ἀδελφὴ μου ἀπὸ τὸ χέρι

καὶ ἐγυρίσαμεν εἰς τὸ σπῆτι με ἄργῳ βῆ-
 μα καὶ με στόμα κλειστὸ. . .

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ 'στὴ ζωὴ μας
 ποὺ παρευρισκόμεθα σὲ κηδεῖα καὶ σὲ τα-
 φή. Καὶ ὁ θάνατος τοῦ μικροῦ ἐκείνου
 πουλιοῦ ἐγέμιζε τὴν καρδίαν μας ἀπὸ
 λύπη μεγάλη.

(Μίμησις)

KIMON AΛΚΙΑΔΗΣ

Ἡ προθεομία τῆς Ψηφοφορίας διὰ
 τὴν αὐξάνειν τοῦ φύλλου εἰς 16
 δελίδας, μετ' ἐξωφύλλου, παρὲσθον
 μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1898. οἱ
 εἰδικρινῶς ἐπιθυμοῦντες τὴν αὐ-
 ξάνειν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπι-
 στρέψουν πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης τὸ
 Δελτίον τῆς Ψηφοφορίας δυμπε-
 πληρωμένον, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου.

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

(Πρόεδρος)

Ἐψήφισαν προσέτι ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τοῦ
 φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξάδελιδον
 μετὰ ἐξωφύλλου (ἐν ὅλῳ σελίδας 20 κατὰ 246.
 βατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν
 συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν :

[Συνέχεια ἐκ σελίδος 286]

215. Σταῦρος Γ. Κυσερίτης, Ἀλεξανδρείας.
216. Ἐλίζα Γερμ. Γένρλεν, Ἀθηνῶν.
217. Ἀλεξάνδρα Ι. Καραγεωργιάδου, Λεωκωσίας.
218. Νίτσα Α. Ἀλεξανδροπούλου, Αἰγίου.
219. Κωνσταντῖνος Γ. Ἐλευθεριάδης, Λεωκωσίας.
220. Ἐρμ. Λάμπρου Γούση, Ἀθηνῶν.
221. Εἰρήνη Π. Ἐφραιμίδου, Τραπεζούντος.
222. Ἑλλήν Κ. Βούλγαρη, Κερκυρας.
223. Βελισσάριος Ἡλ. Βελισσαρίδης, Τραπε-
 ζοῦντος.
224. Ἀδριανὴ Ν. Ζαθοῦ, Ὀλυνθίνης.
225. Ἀντωνέττα Ξενάκη, Σουλινῶν.
226. Ἰωάννα Ράλλη, Διεσποῦλης.
227. Ἀλεξάνδρα Μ. Μπαλακώστα, Πειραιῶς.
228. Μίνα Ν. Παρισκεῦ, Ὀδησσού.
229. Οὐρανία Παπαδάκη, Ὀδησσού.
230. Δέσποινα Β. Σιδιροπούλου, Ὀδησσού.
231. Ἀπόστολος Δημ. Ξανθοπούλου, Ὀδησσού.
232. Γεώργιος Κ. Λευτῆς, Μαϊκόπ (Ρωσία).
233. Κ. καὶ Α. Λεοντίδαι, Μαϊκόπ » »
234. Ἀριστέλης Κογκάλιδης, Μαϊκόπ » »
235. Κάκια Δ. Ρέππα, Πειραιῶς.
236. Ἀναστασία Δ. Μάρκου, Πατρῶν.
237. Κοραλία Π. Μακρή, Μουσαῖτης (Ρωσία).
238. Δημήτριος Τιμολ. Βότσαρης, Πειραιῶς.
239. Κλέαρχος Ἰωάν. Ξενάκης, Σουλινῶν.
240. Ἀπόστολος Β. Σουρλῆς, Πειραιῶς.
241. Μαριγώ Α. Μαζίμου, Διεσποῦλης.
242. Ἡρακλῆς Κ. Ἀναστασίδης, Ἀθηνῶν.
243. Ἰωάννης Θ. Γαλανός, Ἀθηνῶν.
244. Θάλεια Γ. Ἀποστολίδου, Κωνσταντινῶν.
245. Ἰωάννης Π. Μομπερράτος, Ἀργοστολίου.
246. Πέτρος Ἀντ. Πολιτάκης, Πειραιῶς.
247. Αἰκατερίνη Π. Καράτσαλη, Κωνσταντινῆς.
248. Ἰωάννης Π. Ἠλιόπουλος, Ναυπλίου.
249. Αἰκατερίνη Κοτζάλη Γρίβα, Ἀθηνῶν.
250. Διόκη Θωμᾶ Ἀσματοπούλου, Ἀθηνῶν.
251. Βρασίδης καὶ Νικόλ. Κ. Δεκαβάλλα, Πει-
 ραιῶς.

(Ἐνεκεν ἐλλείψεως χώρου,
 ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Ναύαργος τῆς Βαρέλλας συζητεῖ μετὰ
 τοῦ Μικροῦ Τριανταφυλλοῦ κατὰ τῆς Ψηφοφορίας.
 — Τὸ βέλαιον εἶνε, λέγει, ὁ δεύτερος, ὅτι
 κανεὶς δὲν ἔχει νὰ χάσῃ τίποτε.

— Καὶ ὅμως ἡ Ναυτοπούλα λέγει, ὅτι ἔ-
 χασε.

— Τί πρᾶγμα ;

— Δύο ἔτη τῆς ζωῆς της. . .

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ραζ. Ἀλφούλα

Ἡ Ἀνατίλλουσα Σελήνη ἀκούει ὅτι ἀφ-
 νίσαν οἱ ἵπποι μιὰς ἀμάξης καὶ κατέρριψαν
 τὸν ἄμαξον, ὁ ὁποῖος παρεσύρθη ἀπὸ τοὺς τρο-
 χούς τῆς ἀμάξης καὶ ἔσπασε καὶ τὰ δύο τοῦ
 πόδια.

— Τὸν καίμενον τὸν ἄμαξον, λέγει, πῶς τον
 λυποῦμαι ! . . Ἀλλὰ νὰ σας πῶ πάλι, τί τα
 ἤθελε τὰ πόδια, ἀρ' οὐ πηγαίνει ὅλῳ με τὴν
 ἄμαξα ;

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Διομήδους Φειδιππίδου.

Χαλασμός Κόσμου : — Γιατί τὰ ψάρια ποῦ
 εἶνε μέσ' 'ς τὴ θάλασσα δὲν πνίγονται ;

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζοζερφῶν Μεσσιάνου.

Μ' ἐκπλήξιν μου ἀνέγνωσα, Ἀστὴρ τοῦ Βέ-
 γα, τὴν τόσῃ μελαγχολικὴν ἐπιστολήν σου.
 Ἄλλ' ἀπὸ ποῦ ἐδόξασε, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ
 ἰδικοῦ σου αἰνίγματος, ἀρ' οὐ δὲν το ἀνέφερα ;
 Ἄς εἶνε . . . λησμονήσῃ πλέον αὐτὸ τὸ ζήτημα
 καὶ ἄς ἔλθωμεν εἰς ἄλλα. Μοῦ ἐφάνησαν ὡραίο-
 τата καὶ αἱ νῆαι σου Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις,
 διὰ τὰς ὁποίας ἐκοπίσασαι πραγματικῶς, καὶ σ'
 εὐχαριστῶ. Ἐλυπήθηκα μόνον ποῦ δὲν θὰ ἡμ-
 πορέσω νὰ χρησιμοποιοῦμαι καὶ μερικὸς εὐρυε-
 στάτους Δεξιγρίστου, διότι ἔχουν ἐν κοινὸν λά-
 θος : χωρίζεις καὶ τὰς διεθγογους εἰς τὸν χωρι-
 σμὸν τῶν λέξεων, καὶ τότε ὁ ἥχος δὲν διατη-
 ρεῖται (πρᾶγμα ἀπαραίτητον διὰ κάθε γρίφον.)
 Παραδείγματος χάριν. Ἀθηνᾶ καὶ Ἰος δὲν
 σχηματίζουν τὴν λέξιν Ἀθηναίως ἀλλὰ Ἀθη-
 νᾶ Ἰος· ἂν ἔλεγες Ἀθηναίως καὶ Ἰος, μάλιστα.
 — Αὐτὰ ἄς χρησιμοποιοῦμεν ὡς ὁδηγία δι' ὅλους
 τοὺς φίλους μου.

Βεβαίως, Νεαρά Καλλιτέχνις, ὅπου ἔχει
 κανεὶς τοὺς συγγενεῖς του, ἐκεῖ ζῇ πλέον εὐχα-
 ριστημένως. Συνδρομητρίαν μετὰ τὸ ὄνομα πού σου
 εἶπαν, ναί, ἔχω μίαν εἰς τὸν Πύργον.

Λοῦστε, εἰς τὰς «Μεταμορφώσεις» δταν συμ-
 βῇ νὰ φθάσῃ κανεὶς εἰς τὸ αὐτὸ ἐξαγόμενον διὰ
 μεταλλαγῶν διαιτητῶν (ἢ περισσοτέρων) ἀπὸ
 τὰς ὁριζόμενας, ἢ λύσει φυσικῶς εἶνε λανθα-
 σμένη· ἄλλως δὲν θὰ ὤριζε-το ὁ ἀριθμὸς τῶν Με-
 ταμορφώσεων, καὶ θὰ ἐλέγχοντο ἀπὸ τὴν πό-
 λιν νὰ γίνῃ κόμην. Εἰς τὸ Μωσαϊκὸν τῆς Αἰ-
 γυναίας Ἀθηνᾶς, καθὲς ψευδώνυμον δίδει ἀπὸ
 δύο γράμματα, δηλαδὴ ἀπὸ ἓν γράμμα καὶ ἓν
 εἰς γραμμὴν με κεφαλαίων ἀρχικῶν (αὐτὸ
 δὲ εἶνε γενικὸς τὸ σύνθημα εἰς ὅλα τὰ Μω-
 σαϊκά.)

«Ξεῦρεῖς τί παρητήρησα εἰς τὸ 39ον φυλλά-
 διόν σου ;—μοῦ γράφει ἡ Τελευταία Χελιδὼν.
 — Ἡ εἰκὼν τῆς πρώτης σελίδος πρέπει νὰ εἶνε
 μαγικὴ. Διότι πλησίον εἰς τὸν δεξιὸν βραχίονα
 τοῦ Τζέμ Βέστο, ἀνεκάλυφα μίαν βάρκαν, ἐντὸς
 τῆς ὁποίας κάθεται καὶ τραβᾷ κουπὶ ἓνας κύριος
 με ψηλὸ καπέλο. Ἀντίκρου τοῦ ὑπάρχει ἓνας
 ἄλλος, ποῦ ὁμοιάζει τὸν μαῦρον Νύ-Νύ, καὶ
 ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν ψηλοκαπελάτη φαίνεται ἓνα
 πανί . . . Αὐτὰ ὅλα σχηματίζονται ἀπὸ εἰς σχι-
 σμάδας τῆς βάσεως τοῦ ὀγκοπαύου. Ἰδὲ καὶ θὰ
 τὰ ἀνακαλύψῃς καὶ σύ. Μέσα εἰς τὴν βάρκαν μὴν
 εἶνε ὁ Πύμ ;— Εἶδα πραγματικῶς καὶ τὰνεκά-
 λυφα· τί περιέργων !.. Φίλησέ μου τοὺς ἀδελ-
 φούς, καὶ πρὸ πάντων τὸν μικροῦτσικον.

Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία, Ναύαργος τῆς Βα-
 ρέλλας, σὲ ὑπερευχαριστοῦν διὰ τὰ γραμμα-
 τίσματα. Αἱ ἀνταλλάξεις κτλ. εἰμπορεῖς νὰ πο-
 ταθῇς πρὸς τὸ ἐνταῦθα «Χαρτοπωλεῖον Ν. Βαλ-
 λωσῆ, ὁδὸς Παρθενωγαγείου».

Πρῶτος-πρῶτος εὐρέθηκε τὴν Γιαννίαν τῆς Μα-
 γικῆς εἰκόνος ὁ Ἀποστόμος Βράχος. Ἐπειτα ὁ
 Δ. Βαρωνάκης. Ἐπειτα ὁ Γουλιέλμος Τέλ-
 λος, ὁ Χρυσόλαμπος Ἀστὴρ, ὁ Αἰθέρ, ὁ
 Χρυσόμαλλος Λέων, ὁ Δευκόπτερος Ἀγγε-
 λος, ἡ Μαγεμένη Ἀκρογιαλιά, ἡ Ἰρις,
 — καὶ ἄλλοι.

Νὰ σου ἐξηγήσω τί συμβαίνει, Ροθινσὸν
 Κροῦσε : Ἡ ἀποστολὴ χρημάτων ἐκ Κων-
 σταντινουπόλεως γίνεται καὶ εὐκόλως καὶ ἀσφα-
 λῶς διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς τοῦ Γαλλικοῦ
 Ταχυδρομείου. Ἐν Ρωσίᾳ ὅμως καὶ Ρουμανίᾳ
 δὲν ἐκδίδονται ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαὶ διὰ τὴν
 Ἑλλάδα· ἐκεῖ λοιπὸν οἱ Ἀναποκριταὶ μου αἰ-
 ρουν τὴν δυσχερίαν αὐτήν, δεχόμενοι τὰς συν-
 δρομάς, — ἀλλὰ χωρὶς νὰ νουνομνῶνται καθόλου
 εἰς τὴν διανομὴν τοῦ φύλλου, τὸ ὅποσον κ' ἔχε-
 ῖς ἐπὶ στέλλεται πρὸς ἓνα ἑκάστον συνδρομητὴν
 ἀπ' εὐθείας καὶ ταχυδρομικῶς.

Ναυτοπαῖ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Καὶ σιωπὴ ! . .

Δ' Βραβεῖον, ἂν ἔχῃς τὰς περισσοτέρας λύ-
 σεας ἀπὸ δύο. Τὰ ἀρχικὰ πού μου σημειοῦναι,
 ὅχι, δὲν εἶνε τοῦ Πατρισταυλοῦ.

Καλὰ ἐμάντευσε, Ἐλπίουσα. Ἡ Ἐδδομή
 Κυριακὴ εἶνε σχεδὸν τελειωμένη καὶ ἐλπίζω μετὰ
 15 ἡμέρας νὰ δημοσιευθῇ. Ἐχεῖ νὰ γίνῃ πάλι
 μεγάλο κακὸ. Πρῶτον θὰ σὰς παρουσιάσῃ καὶ
 νέον μέλος τοῦ σπιτικῶν μου, ἀγνωστον ἀκόμη
 εἰς τοὺς περισσοτέρους συνδρομητὰς (διότι με-
 ρικοὶ ποῦ ἤλθαν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου κατ' αὐ-
 τὰς, ὅπως ἡ Κυριακίτσα Θάλασσα π. χ. ἔ-
 λαβον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ το γνωρίσουν πρῶ-
 τοι-πρῶτοι.) Ἐπειτα θὰ μάθεις τὸ φοβερόν δυ-
 στύχημα τῆς Μάρθας, ἐξ αἰτίας τῆς Πίσσας,
 ποῦ θὰ φρίξῃτε (μάλιστα ὅσοι θὰ ὑποστήτε καὶ τὰς
 συνεπειὰς του...) Ἐπειτα ἐμφανίζεται ἡ

τῆς Σύρου με τὸν Ἐξερευνητὴν τῶν Ψευδωμάτων — ὁ Μέγας Στρατηλάτης με τὴν Ἀντιγόνην Ἰατρίδου, Φιλόμουσον Παῖδα, Ἐαρινὴν Πρωτὰν, Θέλωσαν καὶ Ἑλληνοπούλῳ. — ὁ Δευκατέριος Ἀγγελος με τὸν Ἀκρίταν — ἡ Μυστικὴ Φωνὴ με τὴν Κωρστατισσιανὴν Ἑλληνοπούλῳ, Δίρην Πέτερ, Ρωμοπούλῳ, Ἀλβανὸν καὶ Ἀλέξανδρον Οἰκορμίδην — ὁ Μικρὸς Πιανίστας με τὴν Εἰρήνην Ἐφραιμίδου καὶ Ἑλλήνην Μποριατζίδου — ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα με τὴν Αἰγυαίαν Ἀθηνᾶν, Σαβὴν Κατζιώτισσαν καὶ Ποιητικὸν Νάρκισσον — ὁ Ἀγγορρολογιώτατος με τὸν Ἰππότην Μαρτζουράν καὶ Στρατηγὸν Ἀντίβαν — ὁ Ἀρκτοῦρος με τὸ Φωτοβόλον Ἀστρὸν — ὁ Τρικυμιώδης Μαλέας με τὴν Ναυτοπούλῳ καὶ Ἰωάννην Ν. Μαρκέτην — ἡ Καλλιγρόη Σταῖκου με τὴν Χειμωνιάτικην Διακάδα καὶ Ἀνθος τῆς Ἰαπωνίας — ἡ Ἰπποδαμίστρια με τὸν Μικρὸν Τυμπαριστὴν Πατατράκ καὶ Τυμπαριστὴν τῆς Πατρίδος — ὁ Σοφὸς Πιττακὸς με τὸν Δούσιον, Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα, Φωτακλᾶν, Κάτασπρο Ἀράκι καὶ Κρανὴν τῆς Πατρίδος — ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθῶν με τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Ἀντιγόνην Ἰατρίδου, Μέλλονσαν Βαλλιτέχνιδαν, Ναυτοπούλῳ καὶ Ἐρυθρὰν Θάλασσαν — ὁ Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας με τὴν Σαβὴν Νησιωτοπούλῳ — ἡ Τελευταία Χελιδὼν με τὸ Ἀφροισμὸν Κῶμα, Ἀφροστεφανωμένον Κῶμα, Ἀσημένιον Κῶμα, Κῶμα τῆς Σαλαμίνος καὶ Κῶμα τῆς Πριγκήπου — ὁ Γενναῖος Δέσπος με τὸ Κάτασπρο Ἀράκι, Ἀνθος τῆς Ἀδῆς, Ἀνθικὸν Ποιητὴν, Κῶμα τῆς Πριγκήπου καὶ Τυρταῖον — ὁ Νοσταλγὸς Ἑλλήν με τὴν Ρωσικὴν Κυραμέλλαν, Ἑλληνικὸν Λέσθημα, Σκηπτρον τοῦ Δός, Ἀρχοτὰ τοῦ Κόσμου καὶ Ἑλληνοπούλῳ — τὸ Στήριγμα τῆς Μητρὸς με τὸ Ταπεινὸν Ἰόν, Ἀνθος τῆς Ἰαπωνίας καὶ Ἰωάννην Μαρκέτην — ὁ Ν. Ἰατρός με τὸν Ἑθικὸν Ὑμνον καὶ Κόρην τοῦ Ναυπλίου — τὸ Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς με τὸν Παπουτσωμένον Γάτον καὶ Κόρην τῆς Ὁραίας Λέσθου — ὁ Ἀρατος με τὴν Χειμωνιάτικην Διακάδα, Ἀ Δίπλαν, Γεώργ. Καρδαμάκην καὶ Γ. Α. Κάστανον — τὸ Ἑλληνικὸν Τορπιλλοβόλον με τὸ Ἑλληνικὸν Λέσθημα, Διχμάλωτον Χελιδὼνα καὶ Τελευταίαν Χελιδὼνα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ψῖτ-Ψῖτ (ἔστειλα τὰ Βραβεῖά σας) Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν, Φιλόμουσον Παῖδα (χαίρω πού δὲν ὑπερφηρανεύθης διὰ τὸ Βραβεῖον τῆς Καλλιγρίας καὶ ὅτι θὰ προσπαθῆς νὰ γράφῃς ἀκόμη καλλίτερα ὄχι εἰς τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς, δὲν δίδονται δῶρα) Σοφὸν Πιττακὸν (ἔστειλα) Τρικυμιώδη Μαλέαν (ἔχεις δίκαιον μόνον ὅσοι κἀμουν περισσότερον ἀπὸ τὸ καθήκον των ἔπρεπε νὰ μείθωνται ἄλλ' ὑπάρχουν τότε πολλοί, δυστυχῶς, πού δὲν κἀμουν οὔτε τὸ καθήκον ἐκόν, ὥστε ἔπρεπε νὰ γίνῃ μία διάκρισις) Παρατσούκλι (σὲ παρακαλῶ νὰ ναναγνώσῃς ἄλλην μίαν φορὰ τὸν Κανονισμὸν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, διότι δὲν συμμορφώναςαι καθ' ὅλα) Ἀρκτοῦρον (ποία εἶνε αὕτη ἡ Δεσποινὴς Σατωβριάνδου) Ἰπποδαμίστρια (θὰ γνωρίσῃς καὶ τὸν Ἀνάναν, ἔχε ὀλίγη ὑπομονήν!) Ἀγγορρολογιώτατος (ἀρκετὰ ἀστείφα εἴπαμεν καὶ διὰ τὴν «Χώραν τῶν Μακάρων» ἄλλα δὲν δημοσιεύω) Ἀνθος τῆς Ἀδῆς (ἀστεϊότατον τὸ ἐπεισόδιόν σου· ἐννοεῖς ὅμως ὅτι ἡ πρῶν Πάντοτε Φαιδρὰ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν με τὰ Κάτασπρα Ἀράκια... Συνδρομητὴν με τοιοῦτον ὄνομα δὲν ἔχω) Ζήτην (πολὺ καλὸν!) Μακρὸν-Γιαλὸν (σετεῖλῃ μου καὶ ἄλλα, μὰ ἔτσι ὥστα) Μικρὸν Πιανίσταν, Ἀμαρτωλὸν Ἑλληνα (καλῶς ἤλθες!) Φάλοταφ (καλὰ νὰ

πάθῃ λοιπὸν ἀρ' οὐ μ' ἐγέλασε· δὲν ἤξευρε, φαίνεται, ὅτι εἰς τὴν Τάξιν αὐτὴν διαγωνίζονται οἱ περισσώτεροι, καὶ ὅτι ἐπομένως τὰ Βραβεῖα διαφιλοτινύονται πεισματωδέστερον) Ἡρώα τῆς Σύρου (ὄχι ποιήματα δὲν δημοσιεύω) Ἀνατέλλουσαν Σελήνην, Δρομέα Φειδιππίδην (καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ, ἀλλὰ ἔχε ὑπομονήν) Τριόπιον Ἀπόλλωνα, Ἐωθινὸν Ἀστρὸν (τὸ λογοπαίγνιον πού μου στέλλεις ἐδημοσιεύθῃ ἄλλοῦ ὥστε πῶς εἰμὼρ νὰ το δημοσιεύσω) Ζοφερὸν Μεσαιῶνα, Κόδρον ἱμῶν αἱ καλλιτεχνί θὰ δημοσιεύσῃ) Μαγευμένην Ἀκρογυαλίαν (χαίρω πού περνᾷς λαυρὰ) Συριατὴν Ἀμαζόναν (ἀλήθεια, πολὺ κακὴ αὕτη ἡ κ. Δούμανη τῶν Ροβινσώων!) Ροδοφωτισμένην Δύσιν (κ' ἐγὼ σε ἀγαπῶ περὶ πολὺ τώρα πού μου γράφεις) Τιδὸν τῆς Νυκτός κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Ὀκτωβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 21 Νοεμβρίου

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέον νὰ γράψῃς τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφῇ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ 1

597. Δεξιγρίφος.

Εἰς σύνδεσμον μ' ἀπόστροφον, κ' εἰς ἀριθμὸς μαζί
Μὲ νῆσον τοῦ Αἰγαίου,
Ἐνὸς ἀνδρὸς ἀρχαίου
Ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα, πού ἀθάνατον θὰ ζῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

598. Συλλαβόγριφος.

Τῆς μουσικῆς δὸς μου τρεῖς φθόγγους μόνον,
Κι' ἄλλη ὅλη δὲν χρειάζομαι καμμία.
Γιατὶ μ' αὐτοὺς μονάχα κατορθώνω
Νὰ κτίσω ἕνα χωρίο ἔσθιν Διτωλία!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα

599. Στοιχειόγριφος.

Κάποιον μέρος φλογισμένο, μυστικὸ καὶ φοβερό
Ἄλλο μέρος θὰ το κάμῃς
Ἀνθρὸ καὶ δροσερό,
Ἄν τὸ πρῶτον του τὸ κόψῃς
Καὶ τὸ τρίτον του ξεκάμῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ Π Δρίδα

600. Ἀναγραμματισμός.

Ἄν ἀπειρακτὸν μ' ἀρήσῃς
Εἶμαι μέγας καὶ τρανός.
Καὶ τῶν ζώντων εἰμ' ἐχθρός
Ἄν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλανθοῦ

601. Αἶνιγμα.

Ἡ κοιλιὰ μου εἶνε λίμνη
Τὸ κεφάλι μου καμίνι.
Μὲ τραβᾷς καὶ ροχαλίζω
Καὶ μυρίζω καὶ καπνίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακρο-Γιαλοῦ

602. Δημῶδες Αἶνιγμα

Ὁ γυῖός μου ὁ Κοντοβόδωρος
Μὲ τὰ πολλὰ ζουνάρια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλάμμου

603. Ἐξάγωνον.

Δ * * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ ναναγνώσκωνται γύρω-γύρω εἰς τὸ σχῆμα ἐξ ἑξῆς, ἐκ πέντε γραμμάτων ἐκάστη, ὡς ἐξῆς: Ἀ- νω, χώρα τῆς Ἑλλάδος· δεξιὰ, α' νῆ- σος, β' φαινόμενον ἐν τῇ θαλάσῃ· κάτω, φω- τεῖνον φαινόμενον· ἀριστερὰ, α' ποῖόν, β' ἐπιρ- ρημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργυραρχοῦ Θεμιστοκλέους

604. Γωνία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦσι τόνομα ἀρχαίου στρα- τηγοῦ.

+ * * * * = Πτηνόν.
* + * * * = Ἀντωνυμία.
* * + * * = Θυγάτηρ Μάντεως.
* + * * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος
+ * * * * = Τάλαινα μήτηρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀράτου

605. Ἀριθμητικὴ με λέξεις.

Νὰ εὑρεθῶν τὰ ἐντὸς τῶν παρενθέσεων ζή- τούμενα καὶ νὰ ἐκτελεσθῶν ἐπ' αὐτῶν αἱ ση- μειούμεναι πράξεις. Ὁρθογραφία δὲν τηρεῖται, ἀλλὰ μόνον ὁ ἦχος.

(Μάγισσα) — (Πρόθεσις) = Ἐπίρρημα +
(Θεός) — (Θεά) = Ἀντωνυμία.

Ἀθροισμα ὑπολοίπων: (Ἀΐσθημα κακόν).

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τρομάρα

606. Πρόβλημα.

Κατὰ πόσους διαφόρους τρόπους, ἀλλάζοντα θέσιν, δύνανται νὰ καθήσῃσι περὶ τραπέζης 6 πρόσωπα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα

607. Λογοπαίγνιον.

Ποῖος ἐκ τῶν ἱστορικῶν ὑπῆρξεν ὁ μακροβιώ- τερος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτταβιρίου Ρόδου

608—612. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, σχημα- τίσον ἄλλας τῶσας:

ἄρτος, ὀπή, Ἡρα, Πέτρος, ὀπός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θελοῦσης

613. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσιν ἀρχαῖοτατον Βασιλέα:

1, Ἀρχαῖος ποιητής. 2, Ὅρος. 3, Ἀκρω- τήριον τῆς Ἑλλάδος. 4, Ζῶν τετράπουν. 5, Ὀστρακόδερμον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

614. Ἑλληνοδύμψωνον.

η-ει-α-ε-α-ε-α-ε-α.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

615. Φωνεντόλιπον.

Φλ-τν-λθν κν-πκρ-*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Λεσβίου

616. Γρίφος παραδοσιακός.

Θεός Ποιμένων	Ὀργυία.
Θεός Πολέμου	Πλαγία πτώσις ἄρθρου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακρο-Γιαλοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 Ἀγούστου ἑ

444. Πυρεῖον (Πῖ, Πόν). — 445. Τὸ Ωμέ- γα. — 446. Ἡ περὶς (φτέρη). — 447. Ἡ φωτιά. 448. Σπ ο ρ ο σ ο σ τ α [Σπόρος, πόρος, δ- α ρος, ρώσος, δσος, τ υ σός, ὀστᾶ, στα- σ λ φυλή, ταρή, ἀρή, ο σ ω ν ι α μ η ν η φυλή, ὅλη, λίμνη, θύνοι, μνήμα, νῆ- μα, εἶμαι, μένω, αἶνος, οἶνος, νόσος, δσος, σός, ὀστᾶ, στάς, τας, ἄς.]

449. Ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν καταλύ- σει. — 450. 454. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς προθέσεως διὰ, σχηματίζονται αἱ λέ- εις: βελανιδιά, παιδιά, διάρχεια, τετράδια, καρδιά. — 455. Ὁ Ἀπόλλων παρὰ τῷ Ἀδ- μήτῳ. — 456. Πότε πρόκοψ' ἡ καμένη; — Τὸ Σαββάτο πού σημαίνει. — 457. Ἐκτελούμενων τῶν σημειούμενων πράξεων θὰ εὑρωμεν: ε — ε + ε. υ. γ. ε = ε. υ. γ. ε, ἥτοι εὔγε!